

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: **Invest Troja s.r.o.**, se sídlem Květnového vítězství 135/24, Praha 4, IČ 27241858, zast. JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr., advokátem se sídlem Lidická 57, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. července 2009, č.j. 21028/2009-16210,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 27. července 2009, č.j. 21028/2009-16210, se z r u š u j e a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný j e p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 6.800,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Ing. Martina Flory, Dr., advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru ochrany prostředí č.j. S-MHMP-513385/2007/OOP-IV-965/R-35/2009/Fi ze dne 9. 4. 2009. Tímto rozhodnutím rozhodl správní orgán v pochybnostech podle § 3 odst. 3 lesního zákona o tom, že pozemek dle katastru nemovitostí parc. č. 1513/1 v k.ú. Troja o výměře 8247 m², je pozemkem určeným k plnění funkcí lesa ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona.

Žalobce v podané žalobě namítal, že dotčený pozemek byl v katastru nemovitostí evidován jako „ostatní plocha - zeleň“. O charakteru dotčeného pozemku a o jeho příslušnosti k pozemkům spadajícím pod věcnou působnost předpisů tzv. lesního práva, bylo již v minulosti rozhodnuto, a to rozhodnutím Odboru komunálního hospodářství a zemědělství Národního výboru hlavního města Prahy č.j. OKHZ 2572/69, 176/70 ze dne 23.3.1970, kterým byl dotčený pozemek z lesního fondu vyjmut (dále též jen „rozhodnutí národního výboru“). Žalobce proto ve svém odvolání namítal, že řízení v pochybnostech podle § 3 odst. 3 lesního zákona nemělo být vůbec zahajováno a pokud již

zahájeno bylo, mělo být zastaveno, neboť obstaráním rozhodnutí národního výboru pochybnosti o charakteru dotčeného pozemku odpadly. O pochybnosti ve smyslu § 3 odst. 3 lesního zákona může jít pouze v případě, že pozemek je evidován jako pozemek určený k plnění funkcí lesa, ale existuje pochybnost, zda funkce lesa plní nebo pozemek je evidován jako jiný typ pozemku, než je pozemek určený k plnění funkcí lesa, ovšem s ohledem na jeho faktický charakter nelze vyloučit, že plní funkce lesa, přičemž současně platí, že se jeho příslušnost k jinému typu pozemku, než je PUPFL, neopírá o žádný jiný právní ani faktický důvod. Ani jedna z těchto situací přitom dle žalobce nenastala. Dotčený pozemek byl pravomocným rozhodnutím vyjmut z lesního fondu. Obsah pojmu „lesní fond“ lze přitom označit za shodný s obsahem pojmu „pozemky určené k plnění funkcí lesa“. Magistrát hlavního města Prahy však ve svém rozhodnutí vydaném „v pochybnostech“ odmítl rozhodnutí národního výboru přiznat jakékoliv právní účinky s odkazem na skutečnost, že „důvody pro toto rozhodnutí o vynětí ani jeho podmínka nejsou v současné době naplněny“. Pro takový postup však právní řád neposkytuje žádnou právní oporu. Součástí českého právního řádu není obecné pravidlo, že by účinky správních rozhodnutí vydaných podle dřívějších právních předpisů automaticky zanikaly vždy, když správní orgány dospějí k závěru, že obsah těchto rozhodnutí již neupravuje společenské vztahy způsobem, který ony samy považují za vhodný. Zcela naopak - i ve vztahu ke správním rozhodnutím vydaným podle dřívějších právních předpisů se uplatňuje princip ochrany právní jistoty a dobré víry a princip vázanosti orgánů veřejné moci zákonem. Na rozhodnutí ze dne 23.3.1970 bylo tudíž třeba nahlížet jako na rozhodnutí platné a navíc i účinné. Rozhodnutí bylo vydáno na dobu neurčitou, takže jeho účinky nemohly zaniknout uplynutím stanovené lhůty. Rozhodnutí po celou dobu trvání řízení představovalo překážku věci rozhodnuté ve smyslu § 48 správního řádu, ke které měl orgán prvního stupně přihlídnout z úřední povinnosti a která bránila dalšímu pokračování v řízení. Podle názoru žalobce nelze pojmově mít pochybnosti o příslušnosti k pozemkům určeným k plnění funkcí lesa ve smyslu § 3 odst. 3 lesního zákona u pozemku, který byl pravomocným rozhodnutím vydaným podle dřívějších předpisů z lesního fondu vyjmut se stanovením podmínky, že na něm mají být stávající dřevinné porosty zachovány. Platnost ani účinnost rozhodnutí národního výboru a tedy ani platnost a účinnost vynětí pozemku z lesního fondu nebyla podmíněna skutečností, že na dotčeném pozemku dojde k vybudování botanické zahrady.

Žalobce dále namítal, že tvrzený rozpor mezi stavem evidenčním a skutečným na pozemku existuje dlouhodobě, v zásadě již od roku 1970, kdy nabylo právní moci rozhodnutí národního výboru o vyjmutí dotčeného pozemku z lesního fondu se současným požadavkem na zachování stávající dřevinné vegetace. Z toho dovozoval, že a) řízení o odstranění pochybností podle § 3 odst. 3 lesního zákona bylo ze strany Magistrátu hlavního města Prahy zahájeno až poté, co skutečný stav dotčeného pozemku byl v důsledku destrukce lesního porostu nastalé v roce 2006 uveden do souladu se stavem evidenčním, b) výsledkem řízení je situace, kdy se nový stav evidenční (prohlášení dotčeného pozemku za pozemek určený k plnění funkcí lesa) od stavu skutečného liší podstatně víc, než tomu (z hlediska úvah orgánu prvního stupně) bylo před vydáním rozhodnutí orgánu prvního stupně, a c) nový stav evidenční má být uveden do souladu se stavem skutečným tak, že postupně (obnovou lesních porostů) dojde ke změně stavu skutečného tak, aby odpovídal stavu evidenčnímu. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je z uvedených důvodů logicky zcela nekonzistentní a jeho skutečný účel odporuje účelu § 3 odst. 3 lesního zákona, neboť zatímco lesní zákon v značeném ustanovení předpokládá, že stav evidenční bude přizpůsobován stavu skutečnému, má v případě dotčeného pozemku naopak dojít k postupné úpravě skutečného stavu, tak aby odpovídal stavu evidenčnímu, který ovšem bude rozhodnutím podle § 3 odst. 3 lesního zákona nově vytvořen. Žalobce v tomto postupu spatřuje porušení zásady vázanosti státní moci zákonem a ochrany práv nabytých v dobré víře. K tvrzení žalovaného, že se nikdo nemůže ve svůj prospěch dovolávat vlastního porušení práva, uvádí žalobce, že za destrukci porostů na dotčeném pozemku není odpovědný. Tento princip není součástí právního řádu ČR.

Žalobce dále namítal, že ve svém odvolání označil za nesprávný a postrádající právní oporu argument, že „porost na pozemku významně plní funkce lesa a je ve veřejném zájmu velmi důležité, aby bylo plnění pozitivních funkcí lesů odpovídajícím způsobem legislativně chráněno“. Legislativní ochrana dřevin byla na dotčeném pozemku zajištěna, a to podstatně přísněji prostřednictvím ustanovení § 8 a 9 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Prohlášením dotčeného pozemku za pozemek určený k plnění funkcí lesa nedojde k posílení, nýbrž naopak k oslabení stávající úrovně ochrany. V řadě druhé pak žalobce zpochybňoval správnost skutkového závěru, že porost na pozemku významně plní funkce lesa. Tento skutkový závěr totiž orgán prvního stupně odvozoval ze znaleckého posudku. Odpovědi na jednotlivé otázky dle žalobce neústí v jednoznačný závěr, že dotčený pozemek plní v celém rozsahu funkce lesa. Z formulací použitých ve znaleckém posudku lze usuzovat na skutečnost, že znalecký ústav si byl vědom toho, že cílem Magistrátu hlavního města Prahy je prohlášení pozemku za pozemek určený k plnění funkcí lesa, a snažil se splnění tohoto cíle napomoci, přesto mají odpovědi na položené otázky velmi opatrnou a nejednoznačnou dikci a v zásadě ústí pouze do závěru, že by na pozemku mohly být funkce lesa plněny v budoucnu, poté, co dojde k obnově lesního porostu na něm, tj. poté, co dojde ke změně skutečného stavu na něm. To žalobce dokumentoval na části znaleckého posudku označené „Závěr“. Žalovaný označil za nesprávný i argument, že skutkové závěry orgánu prvního stupně nemají oporu ve znaleckém posudku znaleckého ústavu a uvedl, že znalecký posudek byl účastníkem řízení vyhodnocen jako objektivní, čemuž nasvědčuje skutečnost, že do protokolu o seznámení s podklady ze dne 23.3.2009 zástupce odvolatele uvedl, že nemá připomínek ani návrhů na doplnění. Zpochybnění objektivního zjištění znaleckého ústavu k posouzení otázek vznesených magistrátem tedy lze považovat za účelové. Ze správního řádu dle žalobce nelze dovodit, že by účastník řízení, který bezprostředně po seznámení se s obsahem spisu nevznese ke spisovému materiálu připomínky a nové návrhy na dokazování, ztrácel právo zpochybnit obsah některých podkladů v budoucnu v odvolacím řízení a navrhopat důkazy nové. Skutečnost, že znalecký ústav byl ze strany Magistrátu hlavního města Prahy zcela nepochybně kontaktován ještě předtím, než byl jeho usnesením ze dne 12.11.2008 pověřen zpracováním znaleckého posudku, je ovšem nezpochybnitelná a vyplývá již z prosté skutečnosti, že znalecký posudek vychází ze závěrů místního šetření provedeného již 9.11.2008, tedy tři dny před vydáním pověřovacího usnesení - tuto skutečnost si žalobce při studiu podkladů řízení neuvědomil a není korektní ani zákonu odpovídající z této lidsky zcela pochopitelné skutečnosti nyní dovozovat závěr o absolutním ztotožnění se žalobce s obsahem posudku. Žalobce ve svém odvolání nenamítal, že by označený znalecký posudek nebylo možno vůbec použít jako podklad řízení, namítal pouze, že z jeho obsahu nelze v žádném případě odvozovat závěr, že porost na pozemku významně plní funkce lesa, jak to učinil orgán prvního stupně. Pokud žalovaný ve vztahu k této odvolací námitce tvrdí, že znalecký posudek lze považovat za relevantní podklad pro rozhodnutí v pochybnostech, jde o závěr, který se s obsahem odvolací námitky žalobce zcela míjí. Lze tak konstatovat, že žalovaný se s předmětnou odvolací námitkou nevypořádal a napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné i z tohoto důvodu.

Žalobce dále namítal, že s ohledem na nejednoznačné závěry obsažené v posudku znaleckého ústavu Lesprojekt nechal žalobce zpracovat Ing. Tomášem Zárubou, soudním znalcem jiný znalecký posudek o charakteru dotčeného pozemku. Znalec ve svém posudku dospěl k závěru, že plnění produkční funkce lesa na pozemku p.č. 1513/1 v k.ú. Trója je podprůměrné, plnění mimoprodukčních funkcí lesa - funkce rekreační a zdravotně sociální je omezeno na bezvýznamné minimum. Ostatní mimoprodukční funkce lesa porost neplní. Znalec ve svém závěru označuje převod pozemku mezi pozemky určené k plnění funkcí lesa za neúčelný a konstatuje, že pro takový postup neexistuje žádný objektivní důvod. Jelikož znalecký posudek Ing. Tomáše Záruby byl vypracován až po vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, navrhl odvolatel, aby znalecký posudek byl proveden jako důkaz v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že návrhu žalobce na doplnění dokazování o předložený znalecký posudek nelze vyhovět, neboť žalobce návrh na doplnění dokazování o tento znalecký posudek mohl a měl uplatnit dne 23.3.2009 při seznámení se s podklady řízení, což neučinil. Podle názoru

žalobce je tento postup žalovaného v rozporu se zákonem. Výklad § 84 odst. 4 správního řádu o možnosti předkládat důkazy v odvolacím řízení má být nikoliv zužující, nýbrž naopak rozšiřující, zvláště za situace, kdy je účastníkem řízení jediný subjekt a v řízení jde o vydání zásadního rozhodnutí týkajícího se administrativního a daňového zařazení jeho majetku. Je zjevné, že znalecký posudek byl vypracován až po vydání rozhodnutí ze dne 9.4.2009, takže fyzicky nemohl být předložen v řízení na prvním stupni. Návrhem tohoto důkazu reagoval žalobce na obsah rozhodnutí orgánu prvního stupně, když až do jeho vydání vycházel ze závěru, že na základě shromážděných podkladů řízení nemůže orgán prvního stupně rozhodnout jinak, než že se řízení zastavuje. Žalovaný v neprospěch žalobce aplikoval výklad § 84 odst. 4 správního řádu vycházející ze závěru, že okamžikem, kdy účastníku řízení vzniká možnost navrhnout ve správním řízení určitou skutečnost nebo důkaz, je zásadně již okamžik, kdy účastník mohl poprvé učinit závěr, že předmětnou skutečnost nebo důkaz lze v řízení navrhnout, aniž by bylo nutné jeho přesvědčení, že návrh důkazu může mít pro výsledek řízení význam, a aniž by bylo nutné, aby předmětný důkaz již existoval. Takový výklad však žalobce považuje za neadekvátně zužující.

V poslední žalobním bodě žalobce namítal, že Magistrát hlavního města Prahy v napadeném rozhodnutí nikterak nevzal v potaz stanovisko žalobce jako vlastníka dotčeného pozemku, který opakovaně vyslovil nesouhlas s prohlášením tohoto pozemku za pozemek určený k plnění funkcí lesa a upozornil mimo jiné na skutečnost, že pozemek nenavazuje na žádné jiné lesní pozemky a zbytky destruovaného porostu, který se na něm nachází, mají zcela izolovanou povahu. Stanovisko žalobce bylo v rozhodnutí orgánu prvního stupně zcela ignorováno, což odporuje privilegovanému postavení vlastnického práva v českém právním řádu, vyjádřenému v čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Žalobce v této souvislosti v odvolání označil za zcela irrelevantní argument, že zařazení předmětného pozemku do kategorie pozemku určených k plnění funkcí lesa odpovídá veřejnému zájmu na zachování příznivého přírodního prostředí v hlavním městě, neboť samo Hlavní město Praha v minulosti převedlo a i v současnosti nezřídka převádí vlastní pozemky obdobného charakteru a významu pro ochranu přírodního prostředí do vlastnictví privátních subjektů a umožňuje realizaci na nich výstavby za účelem dosažení vyšších příjmů z jejich prodeje. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že lesní zákon neváže rozhodnutí v pochybnostech podle § 3 odst. 3 na souhlas vlastníka pozemku, upozorňuje žalobce, že nikoliv z lesního zákon, ale z privilegovaného postavení vlastnického práva vyplývajícího z čl. 11 Listiny základních práv a svobod lze dovodit přinejmenším to, že by se orgán státní správy lesů měl v řízení vedeném podle § 3 odst. 3 lesního zákona zabývat a v případě, že vydá rozhodnutí odporující názoru vlastníka, také odůvodnit, proč v daném případě má veřejný zájem na prohlášení pozemku za pozemek určený k plnění funkcí lesa přednost před právem vlastníka autonomně rozhodovat o charakteru svého majetku, zvláště pokud toto rozhodnutí má zcela pochybné majetkové dopady, a to jak ve výši daňové povinnosti, tak i v tržní i úřední ceně dotčeného pozemku. Orgán prvního stupně názor žalobce jako vlastníka dotčeného pozemku ovšem zcela ignoroval a nijak se k němu nevyjádřil. Totéž učinil i žalovaný, a to z důvodů, které částečně zjevně uměle vytvořil (tvrzení o absenci nesouhlasného vyjádření žalobce je toho dle žalobce důkazem). Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a s ohledem na naprosté ignorování stanoviska účastníka řízení jako vlastníka dotčeného pozemku též nezákonné, přinejmenším pro rozpor s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že má za to, že rozhodnutí Národního výboru ze dne 23. 3. 1970 je třeba považovat za platné. Přes výše uvedené ministerstvo zastává názor, že magistrát mohl zahájit řízení v pochybnostech podle ustanovení § 3 odst. 3 lesního zákona a k tomuto řízení byly dány důvody. Lesní zákon nespecifikuje, jaké skutečnosti mohou vést orgán státní správy lesů k tomu, aby zahájil řízení, resp. rozhodl v pochybnostech. Samotný rozpor stavu skutečného se stavem evidenčním nelze za takovouto skutečnost vždy považovat. Magistrát správně konstatoval, že stav evidenční neodpovídal stavu skutečnému proto, že nedošlo k realizaci záměru, pro který bylo rozhodnutí o vynětí pozemku z lesního fondu vydáno (vybudování botanické

zahrady). Proto nedošlo k faktickému vynětí pozemku z lesního fondu, a proto vznikla pochybnost o jeho charakteru, tedy o tom, zda je či není součástí pozemků určených k plnění funkcí lesa. Námitku žalobce, že platné rozhodnutí ze dne 23. 3. 1970 nelze žádným způsobem měnit, ani rozhodovat v pochybnosti o pozemku, který byl předmětem vynětí z lesního fondu, nelze považovat za oprávněnou. Magistrát rozhodoval za situace, kdy došlo ke změně podmínek, za kterých bylo rozhodnutí vydáno, a proto bylo možné řízení ve věci pochybností zahájit a vydat rozhodnutí (jde o tzv. princip „rebus sic stantibus“). V těchto případech sice původní rozhodnutí zůstává v platnosti, ale pozbývá své účinnosti, protože je nahrazeno rozhodnutím novým. Změnou podmínek je skutečnost, že zanikl záměr vybudovat botanickou zahradu na uvedeném pozemku a tím došlo k zachování pozemku a porostu jako součástí lesního fondu, resp. jako pozemku určeného k plnění funkcí lesa. Dále uvedl, že se žalobce nesprávně interpretuje konstatování ministerstva ohledně toho, že se nelze dovolávat skutečnosti nastalé v rozporu s právními předpisy. Ministerstvo v napadeném rozhodnutí o odvolání uvedlo následující; *„Odvolateli je známo, že k destrukci lesního porostu na pozemku p.č. 1315/1 vk.ú. Trója došlo v rozporu s právními předpisy. Skutečnosti nastalé v rozporu s právními předpisy se nelze dovolávat, ani zdůrazňovat, že v důsledku nezákonného jednání došlo k většímu oddálení stavu evidenčního a skutečného.“* Jde tedy o to, že se žalobce nemůže odvolávat na skutečnost, že porost se na pozemku nenacházel, protože k odstranění porostu došlo v důsledku jednání žalobce v rozporu s právními předpisy. Správní orgány tedy nemohly vzít v potaz stav věci, který je důsledkem destrukce porostu v rozporu s právními předpisy, pak by ad absurdum zanikly v právním slova smyslu veškeré lesy na území státu, pokud by byly v rozporu s právním řádem vykáceny porosty, které se na nich nachází. Proto na argumentaci žalobce nelze přistoupit. Dále uvedl, že znalecký posudek sice byl zpracován v době vegetačního klidu, nicméně byl vyhodnocen účastníkem řízení jako objektivní, čemuž nasvědčuje skutečnost, že do protokolu o seznámení s podklady zástupce odvolatele uvedl, že nemá připomínek ani návrhů na doplnění. Zpochybnění objektivního zjištění znaleckého ústavu k posouzení otázek vznesených magistrátem lze tedy považovat za účelové. Námitky odvolatele ohledně nejednoznačnosti vyjádření, resp. závěrů znaleckého ústavu v posudku obsažených, se nezakládá na textu znaleckého posudku. Znalecký posudek neměl zodpovědět otázku, zda-li pozemek plní funkce lesa, nebo dokonce, zda je či není pozemkem určeným k plnění funkcí lesa, jak je uvedeno žalobcem. Jediný, kdo byl příslušný posoudit otázku, zda se jedná o pozemek určený k plnění funkcí lesa, byl magistrát, který tak učinil v odvoláním napadeném rozhodnutí. Návrhu odvolatele, aby byl proveden důkaz znaleckým posudkem vyhotovený soudním znalcem Ing. Tomášem Zárubou podle ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu nemohlo ministerstvo vyhovět, a to vzhledem ke skutečnosti, že byl zpracován až po vydání rozhodnutí. Podle ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu lze k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédnout jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. V tomto případě však žalobce mohl uplatnit svá vyjádření, námitky a návrhy na doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí, což neučinil (viz protokol o seznámení s podklady ze dne 23. 3. 2009, ve kterém zástupce žalobce uvedl, že nemá připomínek ani návrhů na doplnění podkladů). Pokud by zástupce žalobce uplatnil návrh na doplnění podkladů pro rozhodnutí o další znalecký posudek, magistrát by podle ustanovení § 64 správního řádu přerušil řízení a stanovil lhůtu, do kdy má odvolatel znalecký posudek předložit. K námitce, že znalecký posudek byl zpracován až po vydání rozhodnutí proto nelze přihlédnout a nelze jej provést jako důkaz, neboť návrh na jeho provedení mohl a měl odvolatel uplatnit již v průběhu předchozího řízení. Dále žalovaný uvedl, že magistrát neobdržel nesouhlasné vyjádření vlastníka pozemku, a proto na něj nemohl reagovat a vypořádat se s ním ve svém rozhodnutí (resp. v odůvodnění rozhodnutí). Uvedené dokládá protokol o seznámení s podklady ze dne 23.3.2009, ve kterém zástupce odvolatele uvedl, že nemá připomínek ani návrhů na doplnění podkladů.

Městský soud v Praze přezkoumal podle ustanovení § 75 s.r.s. napadené rozhodnutí v mezích žalobou uplatněných námitek. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl přitom

k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Podle § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení ústního jednání, když žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se ve stanovené lhůtě k této otázce nevyjádřil a má se tedy za to, že s takovýmto postupem souhlasí.

Z předloženého správního spisu soud zjistil následující, pro rozhodnutí o věci samé podstatné, skutečnosti:

Odbor ochrany prostředí Magistrátu hlavního města Prahy vydal dne 9.4.2009 rozhodnutí č.j. S-MHMP-513385/2007/OOP-IV-965/R-35/2009/Fi, kterým určil, že pozemek dle katastru nemovitostí parc. č. 1513/1 k.ú. Troja, o výměře 8247 m², je pozemkem určeným k plnění funkcí lesa ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona. Uvedl, že se na pozemku nachází vzrostlý lesní porost, který byl v roce 2006 z velké části pokácen a poškozen. Kmeny stromů byly naříznuty motorovou pilou, podle míry poškození byla při ohledání naprostá většina těchto stromů spadlých na zemi, několik jedinců slaběji naříznutých dubů dále stálo. Toto nepovolené kácení bylo šetřeno Českou inspekcí životního prostředí a Policií ČR bylo kvalifikováno jako trestný čin. Lesní porost se nacházel na celém předmětném pozemku. V létě 2008 bylo v porostu provedeno domýcení nařezaných stromů, pokácení dalších vzrostlých stromů a likvidace odrůstajícího náletu, následný stav je podrobně zdokumentován znaleckým ústavem. Na předmětném pozemku se ještě v roce 2006 nacházel plně zapojený kvalitní smíšený lesní porost založený umělou výsadbou se zastoupením dubu zimního, borovice lesní, modřínu opadavého a lípy srdčité. Podstatná část jedinců modřínu opadavého v současném porostu již odumřela jako následek lokálního přemnožení kůrovců na poškozených a neodstraněných spadlých stromech, tj. další důsledek nezákonné činnosti zde. Dle znaleckého posudku je střední věk zbývající části porostu 28 let, převažují zde duby (70%), dále lípy (25%), modřín (3%) a BO (2%). Správní orgán dále odkázal na závěry znaleckého posudku a uzavřel, že pozemek plnil, plní a i do budoucna je schopen plnit funkce lesa. Pozemek přímo sousedí, resp. je součástí významného lesního komplexu v katastrálním území Trója, navazuje na lesní pozemek parc. č. 1508 k.ú. Troja a je volně přístupný veřejnosti. Zvláště pro sousední sídlištní zástavbu mají značný význam mimoprodukční funkce lesa jako klimatická, rekreační, produkce kyslíku, funkce imisního filtru, protihluková a dále půdoochranná, hydrologická i estetická. Zachování lesa na předmětném pozemku je ve veřejném zájmu. Pozemek významně plní funkce lesa a je ve veřejném zájmu velmi důležité, aby bylo plnění pozitivních funkcí lesa odpovídajícím způsobem legislativně chráněno a aby byl odstraněn nesoulad mezi stavem evidenčním a skutečným, neboť pozemek parc. č. 1513/1 k.ú. Trója je pozemkem určeným k plnění funkcí lesa. Dle platného územního plánu se předmětný pozemek nachází v nezastavitelném území, navrženém celoměstském systému zeleně, svým funkčním využitím určeném pro přírodu, krajinu a zeleň, tj. z cca 80% pro lesní porosty a 20% pro louky, pastviny.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Uvedl, že rozhodnutí obsahuje nepravdivé informace, nebyl zohledněn názor vlastníka a posouzení mimoprodukčních funkcí lesa je nesprávné. K doplnění svého odvolání žalobce mj. uvedl, že znalecký posudek v žádném případě neústí v jednoznačný závěr a uvedl své výtky vůči znaleckému posudku. Žalobce uvedl, že vzhledem k nejednoznačným závěrům posudku nechal zpracovat Ing. Tomášem Zárubou jiný znalecký posudek, přičemž znalec dospěl k závěru, že plnění produkční funkce lesa je podprůměrné, plnění mimoprodukčních funkcí je omezeno na bezvýznamné minimum. Znalec označuje převod pozemku mezi pozemky určené k plnění funkcí lesa za neúčelný. Jelikož byl znalecký posudek vypracován až po vydání odvoláním napadeného rozhodnutí, navrhl žalobce aby byl znalecký posudek proveden jako důkaz.

Odvolání žalobce zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 27. července 2009, č.j. 21028/2009-16210. V odůvodnění svého rozhodnutí k námitkám žalobce uvedl, že magistrát považoval pozemek p.č. 1513/1 v k.ú. Trója za pozemek určený k plnění funkcí lesa z toho důvodu, že jej ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona považoval za pozemek s lesními porosty -

tedy za pozemek určený k plnění funkcí lesa, který je tak v uvedeném ustanovení lesního zákona přímo definován. Rozhodnutí národního výboru je třeba považovat za platné, přesto magistrát mohl zahájit řízení v pochybnostech podle ustanovení § 3 odst. 3 lesního zákona a k tomuto řízení byly dány důvody. Lesní zákon nespecifikuje, jaké skutečnosti mohou vést orgán státní správy lesů k tomu, aby zahájil, resp. rozhodl v pochybnostech. Samotný rozpor stavu skutečného se stavem evidenčním nelze za takovouto skutečnost vždy považovat. Magistrát správně konstatoval, že stav evidenční neodpovídal stavu skutečnému proto, že nedošlo k realizaci záměru, pro který bylo rozhodnutí o vynětí z lesního fondu vydáno (vybudování botanické zahrady). Tedy nedošlo k faktickému vynětí pozemku z lesního fondu, a proto vznikla pochybnost o jeho charakteru, tedy o tom, zda je či není součástí pozemků určených k plnění funkcí lesa. Znalecký posudek sice byl zpracován v době vegetačního klidu, nicméně byl vyhodnocen účastníkem řízení jako objektivní, čemuž nasvědčuje skutečnost, že do protokolu o seznámení s podklady ze dne 23. 3. 2009 zástupce odvolatele uvedl, že nemá připomínek ani návrhů na doplnění. Zpochybnění objektivního zjištění znaleckého ústavu k posouzení otázek vznesených magistrátem lze tedy považovat za účelové. Námitky odvolatele ohledně nejednoznačnosti vyjádření, resp. závěrů znaleckého ústavu v posudku obsažených, se nezakládá na textu znaleckého posudku. Znalecký posudek neměl zodpovědět otázku, zda-li pozemek p.č. 1315/1 v k.ú. Trója plní funkce lesa, nebo dokonce, zda je či není pozemkem určeným k plnění funkcí lesa, jak je uvedeno odvolatelem. Jediný, kdo byl příslušný posoudit otázku, zda se jedná o pozemek určený k plnění funkcí lesa, byl magistrát, který tak učinil v odvoláním napadeném rozhodnutí. Návrhu odvolatele, aby byl proveden důkaz znaleckým posudkem č. 80-2009 ze dne 15. 4. 2009 vyhotoveným po vydání napadeného rozhodnutí soudním znalcem Ing. Tomášem Zárubou podle ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu nelze vyhovět. Podle ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu lze k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédnout jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. V tomto případě však odvolatel mohl uplatnit svá vyjádření, námitky a návrhy na doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí, což neučinil. Pokud by zástupce odvolatele uplatnil návrh na doplnění podkladů pro rozhodnutí o další znalecký posudek, magistrát by podle ustanovení § 64 správního řádu přerušil řízení a stanovil lhůtu, dokdy má odvolatel znalecký posudek předložit. K námitce, že znalecký posudek byl zpracován až po vydání rozhodnutí proto nelze přihlédnout a nelze jej provést jako důkaz. Magistrát neobdržel nesouhlasné vyjádření vlastníka pozemku, a proto na něj nemohl reagovat. Uvedené dokládá protokol o seznámení s podklady ze dne 23. 3. 2009, ve kterém zástupce odvolatele pan Petr Crkoň uvedl, že nemá připomínek ani návrhů na doplnění podkladů. Krom uvedeného je třeba upozornit na skutečnost, že lesní zákon neváže rozhodování v pochybnostech na souhlas vlastníka pozemku.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje žaloba.

Žalobce namítal porušení ustanovení o správním řízení, když poukazoval na skutečnost, že žalovaný s odkazem na zásadu koncentrace řízení (§ 82 odst. 4 správního řádu), odmítl jím předložený důkazní prostředek – znalecký posudek vyhotovený po vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který předložil spolu se svým odvoláním. Jak soud zjistil ze správního spisu, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno dne 9.4.2009. Dne 20.5.2009 žalobce doplnil své odvolání a k tomuto doplnění předložil znalecký posudek Ing. Tomáše Záruby ze dne 15.4.2009.

Správní řád zakotvuje koncentraci řízení v § 82 odst. 4 správního řádu, který stanoví: „*K novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.*“ Ačkoliv správní řád nestanoví žádné výjimky, je v literatuře i judikatuře bráno jako nesporné, že na některá řízení zákonná

koncentrace dle tohoto ustanovení nedopadá. Jde zejména o řízení o správních deliktech (tedy správní trestání) – je-li vedeno řízení o správní deliktu dle správního řádu, koncentrace řízení se neuplatní, neboť jde o obdobu řízení trestního, ve kterém je nepřípustné omezovat přípustnost důkazních návrhů obviněného. Nejvyšší správní soud tak například judikoval v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115, že „[o]bviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy (§ 73 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) i v odvolání; omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu z roku 2004 na řízení o přestupku nedopadá.“ Analogicky pak Nejvyšší správní soud dovodil, že obdobné platí o všech řízeních, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost („Podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu z roku 2004 v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena; toto ustanovení je tak ve vztahu k § 82 odst. 4 téhož zákona *lex specialis*. Má-li správní orgán povinnost zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena i bez návrhu (z logiky věci bez návrhu toho, komu má být povinnost uložena), nemůže se správní orgán ohledně návrhů takové osoby na provedení dalších důkazů současně dovolávat § 82 odst. 4 správního řádu (zásady koncentrace řízení). Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu na řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, nedopadá.“, podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, čj. 5 As 7/2011-48). V posuzovaném případě probíhalo řízení o určení, zda jsou posuzované pozemky určené k plnění funkcí lesa ve smyslu § 3 odst. 3 lesního zákona. V daném případě se nejedná o správní trestání a byť jde o řízení zahájené z úřední povinnosti, nedochází v něm k uložení povinnosti. Na základě všeho shora uvedeného proto soud po zvážení věci dospěl k závěru, že koncentrace řízení se v posuzovaném případě rozhodnutí dle § 3 odst. 3 zákona uplatní. Žalobce svůj návrh na provedení důkazu novým znaleckým posudkem uplatnil až spolu s odvolání proti vydanému rozhodnutí. Z hlediska § 82 odst. 4 správního řádu však platí, že se k takovému návrhu na provedení nového důkazu přihlédne, jen nemohl-li jej účastník uplatnit dříve. Žalobce však mohl svůj návrh na vyhotovení dalšího znaleckého posudku uplatnit kdykoliv dříve v řízení, avšak učinil tak až po vydání rozhodnutí prvního stupně, aniž by mu v tom bránila objektivní překážka. Přípisem ze dne 24.2.2009 byl žalobce upozorněn, že byly shromážděny potřebné podklady pro rozhodnutí, se kterými má možnost se seznámit a vyjádřit se k nim. Zástupce žalobce tak učinil dne 4.3.2009, kdy si ze spisu pořídil kopii znaleckého posudku, a následně dne 23.3.2009, přičemž jak uvádí podepsaný protokol, neměl připomínek ani návrhů na doplnění. Žalobce v odvolání uvádí, že „s ohledem na nejednoznačné závěry obsažené v posudku znaleckého ústavu“ nechal zpracovat jiný znalecký posudek. Platí však, že se žalobce se znaleckým posudkem seznámil již dne 4.3.2009 a měl-li tedy k němu výhrady, mohl je uplatnit, stejně jako mohl navrhnout nový důkazní prostředek, tedy vypracování jiného znaleckého posudku. Soud po posouzení věci dospěl k závěru, že návrh na provedení nového důkazu byl podán až v průběhu odvolacího řízení, v rozporu s § 82 odst. 4 správního řádu. Žalobní námitka není důvodná.

Žalobce v podané žalobě dále namítal, že o charakteru dotčeného pozemku a o jeho příslušnosti k pozemkům spadajícím pod věcnou působnost předpisů tzv. lesního práva, bylo již v minulosti rozhodnuto, a to rozhodnutím Odboru komunálního hospodářství a zemědělství Národního výboru hlavního města Prahy Č.J. OKHZ 2571/69, 176/70 ze dne 23.3.1970, kterým byl dotčený pozemek z lesního fondu vyjmut.

Rozhodnutím Odboru komunálního hospodářství a zemědělství Národního výboru hlavního města Prahy č.j. OKHZ 2572/69, 176/70 ze dne 23.3.1970 byly ve smyslu § 10 odst. 1 zákona č. 166/1960 Sb. z lesního fondu z platností od 1.1.1970 vyňaty lesní nebo zalesněné pozemky na území Pražské botanické zahrady v Troji – Podhoří v socialistickém vlastnictví a ve správě podniku Sady, lesy a zahradnictví hlavního města Prahy (SLZ) a dále pozemky ve stejné lokalitě v socialistickém nebo soukromém vlastnictví, které nebyly v přímé správě SLZ, na kterých tento podnik vykonával odbornou správu. Vynětí předmětných pozemků bylo vázáno dodržením podmínky, že veškeré lesní porosty na vyjímáných plochách budou zachovány jako vysoká zeleň a

nebude tak porušen význam jejich původního poslání a účelovosti. Tímto rozhodnutím byl dotčen i předmětný pozemek parc. č. 1513/1.

Zákon č. 166/1960 vymezil lesní fond v § 2, když stanovil, že součástí lesního fondu jsou a) pozemky, jejichž hospodářské využití podle zásad řádného lesního hospodářství vytváří hlavní a trvalý zdroj dřeva nebo slouží jiným úkolům, které má lesní hospodářství plnit, a to včetně porostů na nich, b) pozemky porostlé kosodřevinou a c) pozemky nezalesněné, které slouží lesnímu hospodářství (např. lesní cesty, plochy lesních skladů). Dále stanovil, že za součást lesního fondu mohou být prohlášeny pozemky a) které lze nejhospodárněji využít zalesněním, b) které zalesněním mají chránit půdu, stavby a jiná technická zařízení na ní před účinky vody, větru, lavin a sesouvání, působit na vyrovnávání klimatických poměrů, zajišťovat pramenné oblasti a léčivá zřídla, vytvářet vhodné zdravotní podmínky zvláště kolem velkých sídlišť, přispívat k estetickému rámci krajiny nebo uchovávat krajinný ráz, vzácnou květenu nebo zvířenu, c) které slouží převážně lesnímu hospodářství, d) vyžaduje-li to jiný obecný zájem.

V § 3 pak zákon stanoví: „*O tom, že jde podle § 2 odst. 1 o součást lesního fondu, rozhoduje v pochybnostech okresní národní výbor; jemu také přísluší prohlašovat pozemky, stavby a technická zařízení podle § 2 odst. 2 a 3 za součást lesního fondu.*“

Zákon č. 289/1995 Sb., lesní zákon, je vystavěn obdobně. V § 3 odst. 1 stanoví, že pozemky určené k plnění funkcí lesa jsou a) pozemky s lesními porosty a plochy, na nichž byly lesní porosty odstraněny za účelem obnovy, lesní průseky a nebezpečné lesní cesty, nejsou-li širší než 4 m, a pozemky, na nichž byly lesní porosty dočasně odstraněny na základě rozhodnutí orgánu státní správy lesů podle § 13 odst. 1 tohoto zákona (dále jen "lesní pozemky"), b) zpevněné lesní cesty, drobné vodní plochy, ostatní plochy, pozemky nad horní hranicí dřevinné vegetace (hole), s výjimkou pozemků zastavěných a jejich příjezdních komunikací, a lesní pastviny a políčka pro zvěř, pokud nejsou součástí zemědělského půdního fondu¹⁾ a jestliže s lesem souvisejí nebo slouží lesnímu hospodářství (dále jen "jiné pozemky"). U těchto pozemků může orgán státní správy lesů nařídit označení jejich příslušnosti k pozemkům určeným k plnění funkcí lesa.

V § 3 odst. 3 pak zákon stanoví, že „*V pochybnostech o tom, zda jde o pozemky určené k plnění funkcí lesa, rozhoduje orgán státní správy lesů.*“

Z výše uvedeného je zřejmé, že obě právní úpravy jsou založeny na následujících principech: lesní fond, resp. pozemky určené k plnění funkcí lesa, jsou vymezeny fakticky, tedy např. pozemkem určeným k plnění funkcí lesa je pozemek s lesním porostem (zák. č. 289/1995 Sb.), resp. součástí lesního fondu je pozemek porostlý kosodřevinou (zák. č. 166/1960 Sb.). Rozhodující je tedy faktický stav. Jelikož je zákon vystavěn na hledisku faktického stavu pozemku, často v praxi nemusí být zřejmé, zda pozemek je či není součástí lesního fondu (např. v důsledku přirozených přírodních procesů). Obě právní úpravy obsahují ustanovení, dle kterého v pochybnostech o tom, zda jde o součást lesního fondu, resp. o pozemek určený k plnění funkcí lesa, rozhodne správní orgán. Vzhledem ke shora citovaným ustanovením má soud za to, že takové rozhodnutí je deklaratorní, narozdíl od rozhodnutí o odnětí pozemků plnění funkcí lesa (§ 15 zák. č. 289/1995 Sb.) resp. vynětí součástí lesního fondu (§ 10 zák. č. 166/1960 Sb.). V posuzovaném případě rozhodl národní výbor dne 23.3.1970 o vynětí předmětného pozemku z lesního fondu za podmínky, že veškeré lesní porosty na vyjímáných plochách budou zachovány jako vysoká zeleň a nebude tak porušen význam jejich původního poslání a účelovosti. Je zjevné, že nedošlo k realizaci původního záměru a předmětný pozemek se nestal součástí areálu pražské botanické zahrady. Dle zákona č. 166/1960 Sb. však ta skutečnost, že nedošlo k realizaci záměru, pro který byl pozemek vyňat, neměla vliv na účinnost rozhodnutí. Zhruba po 40 letech od vydání rozhodnutí tak došlo ke stavu, kdy záměr nebyl realizován a na předmětném pozemku byl (stále) lesní porost. Jak stanovil nový lesní zákon, pozemkem určeným k plnění funkcí lesa je pozemek s lesním porostem (§ 3 odst.

1 písm. a) zákona). Za této situace má soud za to, že byl dán důvod pochybností o charakteru pozemku dle § 3 odst. 3 zákona. Žalobní námitka není důvodná.

Žalobce dále namítal, že tvrzený rozpor mezi stavem evidenčním a skutečným na pozemku existuje dlouhodobě, v zásadě již od roku 1970, kdy nabylo právní moci rozhodnutí národního výboru o vyjmutí dotčeného pozemku z lesního fondu se současným požadavkem na zachování stávající dřevinné vegetace. Z toho dovozoval, že a) řízení o odstranění pochybností podle § 3 odst. 3 lesního zákona bylo ze strany Magistrátu hlavního města Prahy zahájeno až poté, co skutečný stav dotčeného pozemku byl v důsledku destrukce lesního porostu nastalé v roce 2006 uveden do souladu se stavem evidenčním, b) výsledkem řízení je situace, kdy se nový stav evidenční (prohlášení dotčeného pozemku za pozemek určený k plnění funkcí lesa) od stavu skutečného liší podstatně víc, než tomu (z hlediska úvah orgánu prvního stupně) bylo před vydáním rozhodnutí orgánu prvního stupně, a c) nový stav evidenční má být uveden do souladu se stavem skutečným tak, že postupně (obnovou lesních porostů) dojde ke změně stavu skutečného tak, aby odpovídal stavu evidenčnímu.

Žalobci je třeba dát za pravdu v tom, že u předmětného pozemku panoval v zásadě již od roku 1970 rozpor mezi stavem evidenčním a stavem faktickým. Jak již soud rekapituloval výše, pozemek byl vyňat z lesního fondu, avšak nedošlo k realizaci záměru, pro který tak bylo učiněno. Ačkoliv byl tedy pozemek vyňat z lesního fondu, stále na něm fakticky byl lesní porost a byť došlo ke změně formálně-právní kategorizace pozemku, fakticky nedošlo k žádné změně a na pozemku byl neustále lesní porost. Tento stav trval až do roku 2006, kdy byla část lesního porostu na pozemku poničena. Soud se však zdráhá akceptovat náhled žalobce, který tuto, zjevně protiprávní, destrukci lesního porostu označuje jako uvedení skutečného stavu pozemku do souladu se stavem evidenčním. Ačkoliv tedy došlo k vydání rozhodnutí až za situace, kdy již byl lesní porost na pozemku poničen, nejde o rozhodující skutečnost, resp. sám o sobě fakt, že lesní porost na pozemku je v dané chvíli poničen, přičemž nejde o nenávratný stav, neznamená, že by bylo vyloučené, aby se jednalo o pozemek určený k plnění funkcí lesa.

Žalobce v podané žalobě dále namítal, že legislativní ochrana dřevin byla na dotčeném pozemku zajištěna, a to podstatně přísněji prostřednictvím ustanovení § 8 a 9 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Prohlášením dotčeného pozemku za pozemek určený k plnění funkcí lesa nedojde k posílení, nýbrž naopak k oslabení stávající úrovně ochrany. V řadě druhé pak žalobce zpochybňoval správnost skutkového závěru, že porost na pozemku významně plní funkce lesa. Tento skutkový závěr totiž orgán prvního stupně odvozoval ze znaleckého posudku. Odpovědi na jednotlivé otázky dle žalobce neústí v jednoznačný závěr, že dotčený pozemek plní v celém rozsahu funkce lesa. Žalovaný označil za nesprávný i argument, že skutkové závěry orgánu prvního stupně nemají oporu ve znaleckém posudku znaleckého ústavu a uvedl, že znalecký posudek byl účastníkem řízení vyhodnocen jako objektivní, čemuž nasvědčuje skutečnost, že do protokolu o seznámení s podklady ze dne 23.3.2009 zástupce odvolatele uvedl, že nemá připomínek ani návrhů na doplnění. Ze správního řádu dle žalobce nelze dovodit, že by účastník řízení, který bezprostředně po seznámení se s obsahem spisu nevznese ke spisovému materiálu připomínky a nové návrhy na dokazování, ztrácel právo zpochybnit obsah některých podkladů v budoucnu v odvolacím řízení a navrhopvat důkazy nové. Skutečnost, že znalecký ústav byl ze strany Magistrátu hlavního města Prahy zcela nepochybně kontaktován ještě předtím, než byl jeho usnesením ze dne 12.11.2008 pověřen zpracováním znaleckého posudku, je ovšem nezpochybnitelná a vyplývá již z prosté skutečnosti, že znalecký posudek vychází ze závěrů místního šetření provedeného již 9.11.2008, tedy tři dny před vydáním pověřovacího usnesení - tuto skutečnost si žalobce při studiu podkladů řízení neuvědomil a není korektní ani zákonu odpovídající z této lidsky zcela pochopitelné skutečnosti nyní dovozovat závěr o absolutním ztotožnění se žalobce s obsahem posudku.

Námitka žalobce, dle které by byla ochrana dřevin lépe zajištěna v režimu zákona č. 114/1992 Sb., není důvodná. Jedná se o obecnou úvahu, do značné míry spekulativní. Prohlášení pozemku za pozemek určený k plnění funkcí lesa má mnohem více důsledků. Nelze jistě obecně konstatovat, že by ochrana lesa v režimu lesního zákona byla slabší než obecná ochrana dle zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalobci je však třeba dát za pravdu v tom, že nelze konstatovat, že by účastník řízení, který bezprostředně po seznámení se s obsahem spisu nevznese ke spisovému materiálu připomínky, ztrácel právo zpochybnit obsah některých podkladů v budoucnu. Žalovaný uvedl, že žalobce tím, že po seznámení se spisovým materiálem neměl připomínky, uznal znalecký posudek jako objektivní. Takové hodnocení není správné, účastník řízení neztrácí právo na výtky k jednotlivým důkazním prostředkům. I pokud žalobce uplatnil tuto výtku vůči znaleckému posudku až v odvolacím řízení, bylo povinností žalovaného se jí zabývat. Nejedná se totiž o novou skutečnost ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu a koncentrace řízení tak na ni nedopadá. Jak uvedl Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 8. 1. 2008, čj. 52 Ca 44/2007-42: „*Pokud účastník uplatnil námitku týkající se správnosti a úplnosti znaleckého posudku, který byl podkladem rozhodnutí správního orgánu I. stupně, až v odvolání, je odvolací orgán v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu z roku 2004) povinen se takovou námitkou věcně zabývat. Pokud se jí nezabýval, protože ji považoval za novou skutečnost ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu z roku 2004, zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].*“ Žalovaný na námitky žalobce vůči znaleckému posudku uvedené v odvolání nijak nereagoval, když pouze uvedl, že posudek byl žalobcem vyhodnocen jako „objektivní, čemuž nasvědčuje skutečnosti, že do protokolu o seznámení s podklady (...) zástupce odvolatele (...) uvedl, že nemá připomínek ani návrhů na doplnění“. Tato žalobní námitka je proto důvodná.

Závěrem žalobce namítal, že Magistrát hlavního města Prahy v napadeném rozhodnutí nikterak nevzal v potaz stanovisko žalobce jako vlastníka dotčeného pozemku, který opakovaně vyslovil nesouhlas s prohlášením tohoto pozemku za pozemek určený k plnění funkcí lesa a upozornil na privilegované postavení vlastnického práva vyplývající z čl. 11 Listiny základních práv a svobod, z něhož lze dle jeho názoru přinejmenším dovodit, že by se orgán státní správy lesů měl v řízení vedeném podle § 3 odst. 3 lesního zákona zabývat a v případě, že vydá rozhodnutí odporující názoru vlastníka, také odůvodnit, proč v daném případě má veřejný zájem na prohlášení pozemku za pozemek určený k plnění funkcí lesa přednost před právem vlastníka rozhodovat o charakteru svého majetku.

Žalobní námitka není důvodná. Souhlas žalobce není z hlediska řízení dle § 3 odst. 3 lesního zákona relevantní. Rozhodnutí o charakteru pozemku je rozhodnutím evidenčním, deklaratorním konstatováním faktického charakteru pozemku (viz výše) a nedochází proto k zásahu do vlastnického práva, kdy by bylo třeba zvažovat, zda veřejný zájem převažuje nad zájmem vlastníka pozemku.

Žalobce rovněž vyslovil názor, že prohlašování pozemků za pozemky určené k plnění funkcí lesa by s ohledem na princip proporcionality mělo stíhat především pozemky ve vlastnictví hl. m. Prahy a teprve není-li to možné, pozemky ve vlastnictví třetích subjektů.

Tato žalobní námitka není důvodná. Jak uvádí čl. 11 Listiny základních práv a svobod, vlastnické právo všech vlastníků má stejný zákonný obsah a ochranu. Není proto přípustné, aby správní orgán při rozhodování posuzoval obdobné případy rozdílně, v závislosti na tom, kdo je vlastníkem předmětného pozemku. Takový přístup by byl diskriminační.

Vzhledem ke shora uvedenému soud dospěl k závěru, že došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, a to v míře, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o

věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.), a proto soud žalobou napadené rozhodnutí bez nařízení jednání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.).

O nákladech řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalovanému. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v soudním poplatku zaplaceném z podané žaloby ve výši 2.000,- Kč a dále náklady právního zastoupení žalobce. Mimosmluvní odměna činí v daném případě dva úkony právní služby po 2.100,- Kč (příprava a převzetí věci, sepsání žaloby) podle ustanovení § 7, § 9 a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění do 1.1.2013) a dva režijní paušály po 300,- Kč za náhradu hotových výdajů zástupce žalobce podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem 4.800,- Kč. V souhrnu tak náklady žalobce dosahují částky 6.800,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. května 2013

JUDr. Eva P e c h o v á v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková